

Pro čtenářky Enoly Holmesové

Mazaná Marta

Jízdenka na věčnost

Elizabeth C. Bunce

FRAGMENT

Mazaná Marta

Jízdenka na věčnost

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Elizabeth C. Bunce
Mazaná Marta – Jízdenka na věčnost – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Mazaná Marta

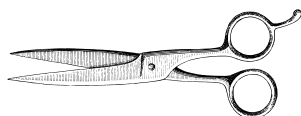
Jízdenka na věčnost

Elizabeth C. Bunce

FRAGMENT

EXTRADICE

Žádná vědecká či vojenská výprava by nevyrazila bez potřebných zásob, vybavení a předběžného průzkumu. Při běžném cestování je to stejně důležité.

H. M. Hardcastleová, *Praktický cestovní průvodce:
Stručný přehled užitečných rad & voleb destinací
určený moderním turistům, sv. 1, 1893*

„Ber to jako akademické cvičení.“ Má guvernantka slečna Judsonová hodila na postel další náruč krajkových živůtků. Pivoňka na protest zamňoukala a vyhledala útočiště v mém obrovském lodním kufru.

„V jaké disciplíně?“ Nenápadně jsem ze zavazadla vyndala dvě spodničky a nahradila je nejnovějším vydáním knihy *Anglické právní záznamy* a třemi svazky encyklopedie. Brát s sebou tohle všechno bylo možná nadbytečné, ale netušila jsem, zda mají ve Fairhavenu knihkupectví nebo knihovnu. V brožurce se o tom výslovně nepsalo.

„Tu námořnickou blůzu* tam vrať,“ prohlásila slečna Judsonová. „Teta Helena tě v ní bude chtít vidět. A *disciplina* je přesně to správné slovo. Budeme spolu procvičovat výjimečné sebeovládání.“

„Já myslela, že budeme skotačit na prosluněných plážích a účastnit se rodinných radovánek.“ Brožurka nijak nespecifikovala, co přesně obnášejí „rodinné radovánky“, ale nic dobrého jsem od nich nečekala. „A ta blůza je příšerná! Nejsem u námořnictva.“

Ale cítila jsem se tak, protože ti nemilosrdní pleticháři – teta a otec – mě nutili strávit prázdniny u moře a mé námitky je ani trochu nezajímaly.

Slečna Judsonová popadla ten hrozný oděv a znovu ho složila. „Tohle už jsme řešily. Teta Helena tě chce vzít na prázdniny...“

„Ne, nechce.“

„*Marto*. Všechny námitky jsi už vyčerpala. Přijmi rozsudek s důstojností.“ Jakmile to dořekla, bylo jasné, že by svá slova nejraději vzala zpátky.

„Rozsudek?“ vykřikla jsem. „Takže to *je* trest.“ Hodila jsem na zem hromadu spodničiek.

„Samozřejmě že ne,“ řekla slečna Judsonová. „Přestaň se rozčilovat.“

„Nemůžu za to, co se stalo letos v létě. I otec to potvrdil.“ Mé zkřížené paže vybízely slečnu Judsonovou, ať mi dokáže, že se mýlím.

„Myslel to dobře. Prostě jen chce, abys byla dál od toho všeho...“

„A odjel až do Paříže, aby byl dál ode *mě*.“

O krok ustoupila a položila si ruku na prsa. „Tohle si myslíš?“

* Módní oděv navržený bůhvíproč podle uniformy námořního kadeta, *id est* námořnický obleček.

Otočila jsem se a hodila do kufru živůtky. Kdyby to byly pořádné prázdniny, jel by otec s námi a nedělil by nás celičský oceán.* Během pořádných prázdnin by otec skotačil po pláži se slečnou Judsonovou. Procházeli by se *spolu* po molu. Byli bychom pořádná rodina, jen my tři. Ale místo toho poslal mě a slečnu Judsonovou do vyhnanství k moři a sám odjel co možná nejdál.

Guvernantka mě otočila, aby mi viděla do obličejů. „Možná tomu nebudeš věřit, ale tvůj otec opravdu chce, aby sis užívala...”

„V Paříži bych si užívala. S ním.“

„A abys dělala něco, co není spojení s *vraždou*.“

Vrhla jsem na ni nasupený pohled. „Obyčejné prázdniny. Jako obyčejná dívka.“

„Přesně tak. A já jsem si jistá, že to zvládneš. Říká se o tobě, že jsi chytrá a důvtipná.“

Vytrhla mi z rukou Ballingallovu brožurku a strčila ji do mé cestovní tašky. „Tak už se sbal, nebo zmeškáme vlak. Za patnáct minut se sejdem v hale, a jestli nebudeš mít na hlavě klobouk, donutím tě sedět celou cestu vedle tety Heleny.“

Vážně by to udělala. Pivoňka soucitně zavrňela.

Poraženecky jsem se zahleděla na moře oblečení ležící přede mnou. Prateta Helena mi celé týdny posílala balíky s oděvy. Můj prázdninový šatník byl nyní trojnásobný oproti tomu běžnému a obsahoval již dříve zmíněný námořnický obleček (na plavbu na jachtě), promenádní oděv (na procházky), společenské šaty (na...?) a naprosto příšerný koupací úbor, o němž se v zájmu ochrany čtenářova útlouku nebudu již více zmiňovat.

Přes všechny mé námitky nebyl nicméně *nápad* s prázdninami až tak nevítaný. Poslední týdny byly docela náročné. Vražda

* 262 mil. Změřila jsem to.

v Redgravesu plnila noviny s takovou intenzitou, že už i já přestala shromažďovat novinové výstřižky. *Nepovolali* mě jako svědka, přestože jsem ten zločin vyřešila (téměř) sama! Byl to můj první triumf na dráze vyšetřovatele, ale swinburnský prokurátor – tedy můj otec – zařídil, aby se v oficiální verzi celé záležitosti neobjevilo mé jméno, a nepřípadlo mu logické, že by mi měl dovolit, abych předložila důkazy. Místo toho se případ projednával míle daleko až v Londýně (ráda bych zdůraznila, že je to velmi vhodná destinace k trávení prázdnin, neboť se může chlubit Muzeem přírodní historie, Muzeem voskových figurín Madame Tussaud a Hlavním trestním soudem) a nade mnou byl vynesený soud podle verdiktu mého otce.

A kde byl během všech těch rodinných radovánek on? V Paříži! Na *Symposiu International sur la Médecine Légale*, konferenci o forenzních vědách. Sjeli se na ni ti nejskvělejší kriminologové z celého světa a předávali si nejnovější poznatky o analýzách zločinů a z oblasti patologie. Vystoupili na ní nejslavnější francouzští experti, například doktor Lacassagne, zakladatel nejprestižnější evropské forenzní školy, a monsignor Bertillon, policista, jenž zavedl fotografování zadržených a vymyslel antropometrii.* Také se mluvilo o přínosech snímání otisků prstů.

Já měla mezitím trpět ve slunném Fairhavenu a sbírat mušle.

„Vskutku výjimečné sebeovládání,“ řekla jsem Pivoňce. „Za předpokladu, že nezemřu nudou.“ Doposud jsem se nesetkala s případem, v němž by byla jako příčina smrti *potvrzena* znuděnost, takže kdybych měla být podnětem k první studii, nebyly by tyhle prázdniny úplným marněním času.

* Metoda zvaná též bertillonáž, skvělý systém měření těl vězňů kvůli jejich pozdější identifikaci. Zajímalo by mě, jestli to pro ně bylo stejně náročné jako zkoušení šatů od tety Heleny.

„Mňaurrr,“ souhlasila Pivoňka.

„Ty jsi na tom přímo skvěle,“ řekla jsem. „Budeš si tady užívat teplo, jíst rybí hlavy a mít kuchařku jen pro sebe.“ Naposledy jsem si zoufale povzdechla a vzala do ruky klobouk představující v celkovém utrpení doslova korunní ponížení. Zdobila ho obrovská, temně fialová* mašle v kombinaci s drobnými sameťovými dýněmi a suchým pšeničným klasem, takže připomínal uvadající podzimní louku. Chybělo mu už jen pár krvežíznivých brouků.

Pivoňka zasyčela a plácla tlapkou do mašle.

Hleděla jsem na ni. Hleděla jsem na klobouk. Hleděla jsem na lodní kufr, v němž bylo příliš mnoho oblečení a příliš málo knih. Pivoňka na něj také hleděla.

„Ne,“ řekla rezolutně.

„Jestli musím já, tak ty taky.“ Bez okolků jsem ji popadla a strčila do krabice na klobouky,** hned vedle hezké flanelové spodničky a zbytku sušenek. Než jsem zavřela kufr, vzpurně jsem do něj hodila lupu, prak a holínky, které už možná byly suché. Klobouk jsem si nasadila s výrazem mučednice.

Jely jsme tramvají na nádraží v Uptonu, kde na velké ceduli zářil nápis: VÍTEJTE, VÝLETNÍCI DO FAIRHAVENU! Po peroně už mašírovala teta Helena a v ruce třímala vycházkovou hůl jako vojenský kapelník při slavnostním pochodu.

* Vypadala jako děsivá obří maceška.

** Máte-li obavu o její bezpečí, vězte, že v ní spávala převážnou část týdne, a navíc šlo o nejnovější model krabice na klobouky z pevného kartonu a síťoviny zajišťující dostatek kyslíku.

„*Ona* si to zjevně užívá.“ Stiskla jsem držadlo krabice na klobouky a přála si, aby jeho obsah zůstal klidný a tichý.

„Jestli bude hodná, možná ji nechají řídit vlak,“ zamumlala slečna Judsonová.

Kousla jsem se do rtu, abych potlačila pro dámy velmi nevhodné odfrknutí, které by teta Helena *určitě* slyšela. Bylo větrné říjnové odpoledne (pokud ti to, milý čtenáři, připadá jako značně nevhodná doba na prázdniny u moře, nejsi sám) a nádraží bylo plné nadšených cestujících mávajících deštníky, pouzdry na klobouky a jízdními řády. Všichni obdivovali čekající vlak, moderní věc sestávající z lesklých, purpurově červených vagonů a lokomotivy ozdobené nápisem *Ballingallův Císařský expres*.

Po celé délce peronu se táhla červená páska oddělující vlak od pasažérů a podél ní si vykračoval tělnatý pán oblečený jako principál cirkusu. Pod mocným nazrzlým knírem mu zářil široký úsměv. Díky brožurce jsem věděla, že je to Sir Quentin Ballingall, impresário výpravy, chlapík zapojený do piklí tety Heleny. V průběhu několika posledních let o něm často mluvila, pokaždé se rozplývala chválou a opakovaně si u něj objednávala kompletní nabídky dovolené. Převážnou část léta strávila na nějaké pobřežní vyhlídkové cestě, ale tohle bylo poprvé, kdy ke společnému cestování donutila mě a slečnu Judsonovou.

„No vida, Judsonová. Konečně jste tady.“ Teta Helena na mě upřela přísný pohled. „Heleno Marto. Co to máš proboha na hlavě? To přeci nemůže být ten klobouk, který jsem ti objednala.“

Zatvářila jsem se rozhořčeně a uraženě, ale můj protest předčasně ukončil příchod vystresované mladé ženy ve strohých černých šatech, která držela v jedné ruce pletenou kabelku a ve druhé cestovní dečku. „Slečno Hardcastleová,“ řekla přerývaně a zala-

pala po dechu, „řekli mi, že jestli chcete změnit objednávku večeře, musíte to projednat se zaměstnanci.“

„Teta Helena už má zase novou služku?“ řekla jsem soucitně, ale dívka na mě vrhla jen prázdný pohled.

„Slečna Highsmithová je má placená společnice.“ Teta to pronesla, jako by šlo o velkou poctu. „Ballingallova společnost ji najala mým jménem. Dámy vyššího společenského postavení necestují *samy*.“ Obrátila se ke slečně Highsmithové. „Netrapte se tím, Cicely. Jděte raději zjistit, proč máme zpoždění. Sir Quentin nás přeci nemůže nechat stát v průvanu.“ Z korálkové kabelky vyndala minci. „Heleno Marto, kup si do vlaku něco ke čtení. Nechci, abys narušovala cestu tím svým nesmyslným žvatláním.“

Při pohledu na peníz jsem spolkla ironickou poznámku. Byl to celý šilink, což by stačilo na týdenní zásobu novin. Jasně to ukazovalo, jak často je teta Helena kupovala. Než mě však slečna Judsonová stihla donutit, abych ho vrátila, už jsem pelášila přes peron k nádražní budově. Když jsem vklouzla dovnitř, žena čekající u pokladny na mě přátelsky kývla.

Stánek s novinami byl dobře zásobený, takže jsem strávila pár okamžiků přípravou na následujících čtrnáct hodin. Vybrala jsem si *The Times*, *The Strand* a *Illustrated London News*, což byl plátek s nepříliš dobrou reputací, ale měl nejzábavnější titulky. Věděla jsem, že slečna Judsonová mě pozoruje (i přes cihlové zdi nádražní budovy), a tak jsem zodpovědně přidala i výtisk *Moderní dívky*, do kterého jsem vložila zbytek tisku.

Popadla jsem noviny, krabici na klobouky a pořádnou hrst drobných a vrátila se na peron, kde jsem zjistila, že teta Helena odešla, aby si postěžovala na naprosto nepřípustné zpoždění, a slečna Judsonová se zabrala do kreslení *Císařského expresu*.

Přítom ona sama byla fascinujícím obrazem. Měla na sobě tmavozelené šaty, mnohem elegantnější, než běžně nosívala. Zdůrazňovaly sice její tmavou pleť, ale hrozilo, že budou potřísněny slanou vodou a pískem. Kromě cestovní tašky si s sebou vzala *tři* kufry, a přestože jsem věděla, že v nich je spousta štětců, pastelů, sad akvarelových barev a prázdných skicáků, nebylo mi jasné, proč potřebuje všechny ty šaty, které si sbalila. Vždyť já ani nevěděla, že jich *má* tolik.

Náhle mě napadlo cosi přímo děsivého. Slečna Judsonová pocházela z Francouzské Guyany, části světa proslulé krásnými tropickými plážemi.* Okusovala jsem si konečky rukavic a přemýšlela nad tím. Že by si vážně chtěla užívat dovolenou? Při té představě jsem ucítila zvláštní bodání, cosi podobného zradě, ale nedokázala jsem určit, kdo zrazuje koho.

Nechala jsem se vmanipulovat do čtrnáctidenních prázdnin, nicméně to nebyl důvod, proč bych měla nechat zahálet své schopnosti. Rušné nádraží bylo skvělým terénem k tříbení mých pozorovacích technik. Zaujala jsem místo vedle cihlového sloupu, na němž byla cedulka, která upozorňovala cestující, že si mají dávat pozor na podezřelé osoby. Měla jsem odtud volný výhled na celý peron i purpurový vlak. Zaklínala jsem si krabici na klobouky mezi kotníky a skrytá za novinami jsem pozorovala okolí.

Po nástupišti a ve vlaku pobíhali černě oděni průvodčí a nosiči a připravovali vlak na cestu. Poblíž stály dvě úplně stejné postarší dámy, které držely stejné košíky, klábosily, ukazovaly kolem sebe a jejich bílé hlavy poskakovaly nahoru a dolů jako holubi. Kousek od nich bloumal chlapík s obrovskou cestov-

* A také méně krásnou trestaneckou kolonií, v níž se její rodiče starali o vězně.

ní taškou a klobouk měl naražený do čela tak, že skrýval jeho rysy, což by se bezpochyby dalo označit za podezřelé. V duchu jsem si poznamenala, že ho ve vlaku musím vystopovat. Davem se prodírala ošetřovatelka tlačící kolečkové křeslo s drobnou mladou ženou. Zamávala na nosiče, který jí pomohl přemístit tu podivnou věc i s onou osobou za červenou pásku a pak do vagonu.

Náhle jsem si všimla, že paní, která stála u pokladny, odešla, aniž by si cokoli koupila, a vydala se po nástupišti přímo k *Císařskému expresu*. Prohlížela si ho docela kriticky, úplně jinak než ostatní cestující. Zjevně ji jeho věhlas vůbec nezajímal a soustředila se jen na vlak jako takový.

Milý čtenáři, nyní bych velmi ráda upozornila na nebezpečí výskytu sabotérů na železničních tratích. Bulvární plátky byly plné varování před anarchisty, kteří kladou do vagonů výbušniny, vyhazují do vzduchu mosty a vypojují signální světla, aby vlaky vykolejily. Přiznám se, že by mi nevadilo, kdyby se stalo něco, co by vykolejilo tyhle prázdniny *dřív*, než začnou, ale během cesty bych se podobné zkáze raději vyhnula. Usoudila jsem, že bych měla zjistit, co se děje. Jednou rukou jsem popadla krabici obsahující Pivoňku a v druhé svírala noviny.

Sledovala jsem onu ženu. Samozřejmě velmi obezřetně, protože stínové techniky pana Holmese jsem pečlivě trénovala. Je pravda, že mé předchozí pokusy o stopování Pivoňky byly dost náročné, ale výrazně jsem se zlepšila v pozorování kuchařky, aniž by o mně věděla.* Mírně jsem se přikrčila a předstírala, že se soustředím na noviny, nicméně jsem si byla jistá, že to není nejlepší způsob odvedení pozornosti (když dvanáctiletá dívka čte

* Každopádně to ona sama tvrdila.

Illustrated London News, pár lidí udiveně pozvedne obočí). Pivoňka v krabici nesouhlasně zamručela, ale v okolním ruchu a shonu nebyla téměř slyšet.

Žena, kterou jsem označila objektem pozorování, byla o trochu starší než otec. Zpoza červeného klobouku jí vykukovaly kudrnaté vlasy a ze značně ošuntělé látkové kabely čouhalo mezi držadly paraple. Celkově se příliš nelišila od ostatních dam středního věku v hezkých cestovních šatech, ale byla přehnaně aktivní, přecházela podél vlaku, prohlížela si lokomotivu, a dívala se dokonce i pod kola. Náhle mou i její pozornost upoutaly vzrušené hlasy ozývající se z kabiny strojvedoucího. Ten se hádal s podsaditým zarudlým strážným. V zájmu utajení jsem se nemohla připlížit blíž, abych slyšela, co říkají, ale žena se zastavila a poslouchala.

Po chvíli vyrazil z kabiny průvodčí a zmizel kdesi ve vlaku. Pozorovaná se pohnula a evidentně se rozhodovala, kam umístí sabotážní zařízení. Rychle se rozhlédla po peroně. Ztuhla jsem a soustředila se na kresbu parníku, který explodoval v Prusku. Kolem lodi byla znázorněna těla letící vzduchem. „Buď ráda, že do Fairhavenu *neplujeme*,“ řekla jsem Pivoňce a vzhledla právě včas, abych viděla, jak žena v červeném klobouku sklonila hlavu, podlezla pásku a nastoupila do nestřeženého vagonu.

Vyrazila jsem za ní a ocitla se vedle nádražní budovy přesně ve chvíli, kdy rudý klobouk zmizel ve vagoně. Podklouzla jsem pod páskou a vplížila se do *Ballingallova Císařského expresu*.

Na okamžik jsem zapomněla na sledovaný objekt, zhluboka jsem vydechla a s úžasem zírala. Samozřejmě jsem už předtím ve vlaku byla, ale tenhle nevypadal jako běžný vagon. Připomínal spíš salon plný věcí. Úplně všechno bylo purpurové, přesněji řečeno všechno, co nebylo z pečlivě vycíděné mosazi, třpytícího

se křišťálu, leštěného dřeva nebo pozlaceného kovu. Na stropě visel skleněný lustr s elektrickými světly, která zářila na plyšový purpurový koberec a na nábytek potažený měkkým sametem. Pozornosti dekorátéra neuniklo dokonce ani piano.

Šla jsem za sabotérkou a bylo mi jasné, že musím překazit její nekalé plány. Viděla mě úplně stejně, jako já viděla ji. Ale nevšímalá si mě. Položila látkovou kabelu s parapletem vedle piana a začala zkoumat cosi stojící na podstavci a zakryté plátnem, jako to bývá v muzeu. Tvářila se u toho dost nešťastně, na čele jí vyskočily vrásky, a když si něco zapisovala do sešitu, vrtěla hlavou.

„Ne, ne a ne.“ Dodávala slovům důraz tukaním tužkou. „To není ani trochu uspokojivé.“

„Vás sem někdo pustil?“ řekla jsem nahlas.

Žena v červeném klobouku se ani neotočila.

„Mohla bych se zeptat na totéž, Marto Hardcastleová. Toto je prostor pro dámy a já jsem, alespoň pokud je mi známo, dáma.“

Překvapeně jsem se zachvěla. „Jak víte, jak se jmenuji?“

„Vědět je moje práce.“

Co tím myslela? „Sir Quentin by nebyl rád, že jste tady,“ zkusila jsem namítnout.

Konečně se na mě podívala a zasmála se. „Ne, nebyl. Pojdte sem a řekněte mi, co si o tom myslíte.“

Váhala jsem, ale zvědavost zvítězila. Potřebovala jsem zjistit, kdo je ona a co je ta věc, která ji tolik trápí. Nejistě jsem k ní přistoupila, připravená čelit něčemu strašlivému (chřestýšům? scvrklým hlavičkám?), a ona strhla plátno.

Na podstavci stála schránka a v ní ležela korunka, velká a krásná, zářící diamanty a zeleno-purpurovými kameny. Na cedulce bylo napsáno:

DIADÉM POLÁRNÍ ZÁŘE

VYROBEN Z KRÁLOVSKÉHO POVĚŘENÍ K OSLAVĚ KRÁLOVSKÉ SVATBY*
KLENOTNICKÝM DOMEM JOLIE

„Je pravý?“ Dívala jsem se na kameny, jejichž barva se měnila, jako by to byly kouzelné drahokamy z pohádky. „Co tady dělá?“

Žena rázně zavřela zápisník. „Na to se ptám i já, slečno Hardcastleová. Já s tím vůbec nesouhlasila.“

„On je váš?“ Prohlédla jsem si ji pozorněji. Vypadala naprosto běžně a její odřená kabelka a praktické šaty nenaznačovaly, že by byla hodně bohatá, natož že by měla ráda diadémy.

Znovu se zasmála. „Možná to tak vypadá, ale není. Nicméně jsem za něj odpovědná a tohle aranžmá,“ mávla rukou k podstavci, „je naprosto nepřijatelné.“

„Nepodaří se vám ho ukrást,“ prohlásila jsem. „Půjdu za sirem Quentinem a povím mu, že jste tady a provádíte něco s jeho... diadémem.“ Větu jsem zakončila dost nejistě a z krabice na klobouky stojící vedle mě se ozvalo kritické mňouknutí.

Žena se otočila od podstavce. „A co přesně mu řeknete, slečno Hardcastleová?“

„Že jste nastoupila do vlaku bez jízdenky. Viděla jsem vás odcházet od pokladny. Tato jízda je na objednání, nemůžete si ji koupit na poslední chvíli. Pak jste se vplížila do prostoru pro dámy se zjevně nekalými úmysly. Moc dobře vím, že se snažíte vymyslet, jak byste se dostala do té schránky na šperky.“

Zešíroka se usmála. „Ó, bravo!“

* 6. července 1893 se konala svatba princezny Mary z Tecku a Jeho královské Výsosti prince George, vévody z Yorku. Byla to národní senzace. Tedy pokud máte tyhle věci rádi.

Nemohla však pokračovat, protože v tu chvíli zaskřípaly těžké dveře a dovnitř vtrhl sir Quentin.

Žena provedla výpad dřív, než měl šanci promluvit. „*Pane Ballingalle*, toto je jasné porušení pojišťovací smlouvy. Diadém, který jste si zapůjčil, má být uložený ve vlakovém sejfu. Nemůžete ho vystavovat jako ovoce na stánku!“

„Ale no tak, paní Bloomová.“ Sir Quentin se propletl mezi nábytkem a rozpráhl ruce. Jeho principálské sako ladilo s purpurovým čalouněním. „Nemusíte se rozčilovat. Tu schránku pro mě zhotovili chlápci, kteří je vyrábějí na korunovační klenoty. Nebo snad nedůvěřujete strážím v Toweru?“ Jeho mocný hlas přehlušoval i syčení parní lokomotivy a nedočkávané chvění vagonu.

„Nijak příliš,“ opáčila paní Bloomová. „Dokonce i mladá slečna Hardcastleová odhalila trhliny ve vašem zabezpečení.“

„Jak to, že *víte*, jak se jmenuji?“ zeptala jsem se znovu. Bylo to ještě méně pravděpodobné, než že ta žena je zlodějka nebo sabotérka.

„Protože je všetečka a do všeho strká nos.“

Bylo jasné, že jsem se zapletla do hádky a měla bych odejít, ale překypovala jsem zvědavostí.

Paní Bloomová mi podala vizitku. „Jsem zástupkyně pojišťovny Albion, kterou majitelé tohoto diádemu pověřili jeho ochranou během cesty do Fairhavenu. Slečno Hardcastleová, jak je to podle vás s dodržením podmínek smlouvy?“

Jako bych skládala zkoušku, na kterou jsem se nepřipravila. Bylo to matoucí a trochu vzrušující. „No... odporuje jim to?“

„Přesně tak, pane Ballingalle. A já ji hodlám anulovat.“ Udělala krok, aby si vzala kabelu, ale sir Quentin jí zastoupil cestu a popadl ji za loket.

„To se neodvážíte,“ řekl tiše.

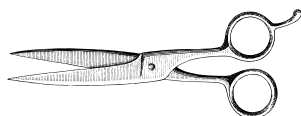
Byl dvakrát větší než ona a vypadal jako hora, která jí stojí v cestě, ale paní Bloomová se napřímila a upřela na něj chladný pohled. „Myslím, že brzy zjistíte, že není dobré mi vyhrožovat.“

Nuceně se zasmál. „Já vám nevyhrožuju, ženská! Jsem si jistý, že dospějeme k nějaké dohodě. Dovolte, abych vám ukázal, co jsem zařídil, a až pak se rozhodujte.“ Chytil mě za ramena, otočil mě ke schránce a zahřměl mi do ucha: „Laminované sklo!“ Odvážně na ně zabušil. „Prakticky nerozbitné. A pevný ocelový rám, který je nezníčitelný.“ Rázně strčil do schránky, ale ani se nepohnula. „Je přišroubovaná!“

„A co zámek?“ zeptala jsem se a sir Quentin se rozzářil pýchou, jako bych obdivovala jeho mimino. „Světová novinka spočívající v kombinaci šesti čísel, kterou znám jenom já. Zcela nerozluštitelná. Vidíte to, dámy? *Naprosto* bezpečné. Jenom blázen by se o něco snažil tady v *Expresu*! Já jsem prostě myslel úplně na všechno. Paní Bloomová, jestli se chvíli zdržíte, určitě se mi podaří udělat na vás dojem.“

Zatím se tak *netvářila*. Stála tam a hleděla na sira Quentina se zjevným opovržením. „O tom pochybuji, pane Ballingalle, ale buďte v klidu, nemám v úmyslu odcházet. Nespustím ten diadém z očí.“

CAVEAT VIATOR

Cestování vlakem představuje nejúčinnější způsob poznávání našeho krásného ostrova. Pohodlí moderních vagonů umožňuje cestovateli kochat se pohledem na Anglii, aniž by musel snášet její klima či obyvatele.

H. M. Hardcastleová, *Praktický cestovní průvodce*

Teta Helena a slečna Judsonová nebyly příliš potěšeny, když mě našly ve společnosti sira Quentina a paní Bloomové. Vrazily do vlaku a za nimi se přišourala utrápená slečna Highsmithová, která kromě pletené tašky a cestovní dečky teď vlekla i piknikový koš a tenisovou raketu a tvářila se, jako by měla omdlít.

„Heleno Marto!“ vyštěkla teta. „Kde jsi byla? Judsonová byla zděšená, když jsi náhle zmizela!“

Nikdy jsem slečnu Judsonovou neviděla zděšenou a teď byla každopádně spíš našťvaná. Svraštila obočí a přivolala mě prstem. Pevně jsem sevřela držadlo krabice na klobouky a začala vymýšlet obhajobu, ale sir Quentin mi nedovolil ji pronést. Nebylo třeba.

Sevřel mou paži tak silně, až mi málem praskly kosti. „Heleno, měla byste té dívce důvěřovat. Je velmi odvážná stejně jako vy.“

V tu chvíli si teta Helena všimla paní Bloomové. „To jsem si mohla myslet,“ pravila a vyrazila kupředu jako býk. „Vám nestačí, že otravujete slušné lidi, paní Bloomová, teď do celé věci zahrajete i jejich děti!“

Rázně mě k ní postrčila. Pokud to takhle půjde dál, budu mít otřes mozku.

„Nikdo mě do ničeho nezatahoval! Já jsem šla za ní.“

„Marta měla podezření, že možná plánuji sabotáž vlaku.“ Paní Bloomová to řekla s naprostou vážností, nechtěla tím ostatní rozesmát. „A přirozeně projevila zájem.“

„Přirozeně,“ zamumlala slečna Judsonová.

„Sabotáž?“ Teta Helena si nesouhlasně odfrkla. „V *anglickém* vlaku? To sotva.“

Slečna Judsonová si zdvořile odkašlala. Konečně jsem se vyprostila ze sevření a spěchala k ní i s krabicí s Pivoňkou.

Teta Helena však s paní Bloomovou ještě neskončila. „Jste hanbou úctyhodné společnosti a já osobně dohlédnu na to, aby vás sir Quentin nechal vyhodit.“ Svá slova zdůraznila zabušením holí do koberce. Teta Helena byla vznětlivá a hašteřivá povahy (tento povahový rys by se v jejím případě dal vědecky klasifikovat označením *Amita helena irritabilis*), nicméně teď zašla příliš daleko.

„No, můžete to zkusit,“ prohodila ležérně paní Bloomová. „My jsme se s panem Ballingallem dohodli. Je to tak? Slečno Hardcastleová, posadte se, než převrátíte vlak, a vy, slečno Highsmithová, nejste nákladní mula. Nedovolte, aby se s vámi tak zacházelo.“

Sir Quentin se je snažil uklidnit. „Dalo by se říct, že paní Bloomová je tu jen proto, aby dohlédla na opatření. Je to tak, Marto?“

Nelíbilo se mi, že mě zatahuje do jejich sporu, a nebyla jsem si jistá, jak mám reagovat. Opět jsem však byla ušetřena odpovědi, protože dveře znovu zaskřípaly a ohlásily příchod dalšího předvolaného.

„Otče! Kam ses poděl? Všichni čekají na tvou řeč!“ Ta slova pronesla mladší ženská verze sira Quentina. Byla o pár let starší než slečna Judsonová, malá a baculatá, vlasy neurčité barvy měla stažené do drdůlku a v kulatém obličejí sídlila ptačí očka.

„Temperance!“ zahřímal sir Quentin. „Pojď se seznámit s našimi hosty. Měli jsme tu schůzku. Hodně narychlo.“

Slečna Ballingallová vešla nemotorně dovnitř. Byla oděná do fádni pláštěnky s kapucí a vybledlé sukně. Pravou ruku měla zabořenou do pasu a sevřenou v pěst, jako by v ní něco skrývala, v levé držela nezvykle velké zlaté nůžky.

„Výborně,“ prohlásila teta Helena. „Myslela jsem, že je Cicely ztratila.“

„Bylo od vás velmi milé, že jste nám je zapůjčila, drahá Heleno,“ řekla slečna Ballingallová. „Víte, jak moc otec miluje ten ceremoniál!“ Podala nůžky siru Quentinovi, který reagoval zklamaným zamračením.

„Vtrhly jste do mého vlaku dřív, než se mohl *konat*,“ zaláteřil. „Teď už to nemá smysl.“

„Otče, neříkej hlouposti. Připravil sis řeč. Nic jiného není podstatné. Těšme se, až ji uslyšíme.“

„Ne, kdepak. Nic neuslyšíte. Půjdu ven a řeknu, ať strhnou pásku. Kde je portýr? Potřebuju, aby usadil tyhle dámy.“ Popadl nůžky a vyrazil ven druhými dveřmi nacházejícími se za pianem.

Slečna Ballingallová prošla vagonem a usmívala se. „No vida. Takový povyk. Na tohle otec hned tak nezapomene,“ pravila. „Bude o tom mluvit ještě pár let. A teď se všechny posadte, nebo

mám přivést portýra, aby vám ukázal vaše kupé? Ano, to bude nejlepší, vidíte?“

Napráhla levou paži a zatáhla za drát záchranné brzdy, který se táhl po celém stropě. „Ale během jízdy tohle nedělejte. Zastavily byste vlak.“

Otočila se ke mně a zatvářila se vážně a zároveň vesele. „Slečno Marto, jsme opravdu velmi rádi, že s námi jedete. Doufám, že si cestu užijete. Drahá Helena o vás neustále mluví a já mám pocit, jako bych vás znala již mnoho let. A vás samozřejmě také, slečno Judsonová!“

Došla k paní Bloomové. „Mrzí mě, že jsme se nemohly sejít dříve. Doufám, že otec nebyl příliš děsivý.“

„Vůbec ne, slečno Ballingallová. A já doufám, že jste v pořádku.“

Slečna Ballingallová se zachmuřila a roztržitě si promnula rameno. „Život s otcem během některého z jeho projektů bývá po každé pořádná smršť!“

„Jsem si jistá, že to bude obrovský úspěch, drahoušku,“ řekla paní Bloomová.

Slečna Ballingallová se pokusila zasmát. „No, každopádně se o to pokusíme! Slunný Fairhaven nás očekává. Dobře že s sebou máte deštník.“ Dál si mnula paži a vyrazila ke dveřím. „Zařídím vám kupé. Nakonec nemáme až tak plno.“

Pod radostným velením slečny Ballingallové jsme se konečně usadili v kupé.

„Jak můžeš být zklamaná?“ řekla rázně slečna Judsonová a zdívala se na svou postel, měkkou a s třásněmi, zlatě zářící v celé

své kráse, na třpytící se křišťálový lustr a na turecký koberec. „Tohle je naprosto luxusní!“

„V brožurce se píše, že budou Pullmanovy lůžkové vozy.“ Očekávala jsem důvtipné konvertibilní vybavení. Sedadla, která se změní v postele, nebo lůžka vyklápějící se ze stropu. „Tohle jsou obyčejné ložnice. Je tu vůbec něco jako v *pořádném* vlaku?“

Slečna Judsonová zavrtěla hlavou a strčila cestovní tašku do schránky určené přesně k tomuto účelu. Pivoňka, vysvobozená z krabice na klobouky, se ihned uvelebila na mém polštáři v sousedním kupé. Šla jsem za ní, ale ze dveří se dál ozýval hlas slečny Judsonové.

„Viděla jsi ten diadém zvaný *Tiàre Aurore*?“ Vyslovila to s výrazným francouzským akcentem, což znělo ještě svůdněji. „Zajímalo by mě, jestli dokážu zachytit jeho odstíny. Měla jsem si vzít olejové barvy.“

„Sir Quentin ho měl mít uložený v sejfu,“ shrnula jsem jeho hádku s paní Bloomovou.

Slečna Judsonová vklouzla do mého kupé. „Třeba nás přepadnou lupiči.“

„Jsme ve *vlaku*.“ I když v Americe se to stávalo pořád.

„Nebo dokonce,“ popadla Pivoňku a zamávala jejími bílými tlapkami, „zloději *koček*.“

„*Ně*,“ řekla Pivoňka a vyprostila se z jejího sevření.

Nemohla jsem se rozhodnout, zda mám, nebo nemám být zklamaná tím, že jsem propašovala Pivoňku do vlaku a slečna Judsonová na to nijak nereagovala. Pak jsem usoudila, že pokud to nekomentuje ona, nebudu ani já. A tak jsem jen nacpala ten morbidní klobouk do úložní schránky a vyndala všechny noviny.

„Ehm.“ Slečna Judsonová natáhla ruku a já jí je předala, což přesně očekávala. Tiše si povzddechla.

„Co je?“

„Ty víš moc dobře, co je.“ Když je třídila, usilovně se mračila. „Neshoduje se to s důvodem našeho pobytu zde. Máš *prázdniny*.“ Svůj názor zdůraznila mávnutím rukou po luxusním kupé.

Dívala jsem se na noviny s tak niternou touhou, jež se ani nedala popsat. Navíc byl otec v Paříži a někdo musel sledovat dění. „Potřebuji vědět, co se děje. V Londýně. Na... zasedáních.“ Netroufala jsem si říct *na zasedáních soudu*.

Slečna Judsonová se teď mračila o trochu méně. „Tvůj otec ten případ stále sleduje a slíbil, že tě bude informovat o každém důležitém vývoji.“

„Všechno je důležité!“

„To ano.“ Prolistovala *Upton Register*. „Jaká zásadní odhalení očekáváš od rozhovoru s mužem, který učil pana Ambrose na prvním stupni?“ Hodila noviny přes Pivoňku na postel, strčila mě do uličky a s rázným cvaknutím zavřela dveře.

V salonním vagoně se sešly dámy, aby obdivovaly diadém. Už nebyl zakrytý a drahokamy se modrozeleně třpytily v odpoledním slunci. K naší skupince se připojily stejně vypadající postarší dámy a invalidní žena v doprovodu ošetřovatelky. Dokonce i ona upřela na drahokamy své znavené oči.

„Nejsou úchvatné?“ zašvitořila jedna z postarších dam. Diadém byl mnohem větší než její hlava, a aby ho pořádně viděla, stoupla si na špičky a mžourala na něj krátkozrakýma očima.

„Jsou úchvatné,“ zacvrlikala její společnice.

Teta Helena hleděla přes sklo svého lornonu. „Já jsem na té královské svatbě samozřejmě *byla*.“ Vyznělo to, jako by byla host,

ne pouhý divák mačkající se v davu na Marlborough Street, stejně jako tisíce dalších lidí v Londýně. „Od sira Quentina to byl *bravurní kousek*, že jej dostal do vlaku a my si ho teď můžeme prohlédnout zblízka.“

„Mají tak neobvyklou barvu... neobvyklé barvy.“ Cicely zírala na drahokamy a tmavé oči jí doslova zářily.

„Vidíte?“ řekla slečna Ballingallová. „Alexandrity jsou ve slunečním světle zelené, ale v umělém světle získají úžasný fialkový nádech. Otec nechal nainstalovat zvláštní elektrické zařízení, které ukazuje Polární záři v celé její kráse. V tomto osvětlení vypadá mnohem lépe než ve světle plynových lamp nebo svíček.“

„Opravdu evokuje polární záři,“ prohlásila slečna Judsonová. „Co s diadémem hodláte udělat, až budeme ve Fairhavenu, sire Quentine? Omlouvám se, ale myslím, že k vašemu oděvu se příliš nehodí.“

Smích sira Quentina zahřměl jak výstřel z kanonu. „Bude zlatým hřebem mého nového hotelu. Davy lidí se budou sjíždět zblízka i zdaleka, aby ho viděly. Možná se mi dokonce podaří přemluvit klenotnický dům Jolie, aby ve městě otevřel pobočku.“

„Je škoda držet ho pod zámkem.“ Pozorovala jsem slečnu Judsonovou, která kreslila podobiznu jakési ženy. Ještě jí chyběl obličej, ale tmavé vlasy spletené do copánků měla ozdobené diadémem. „Ale *vám* by ohromně slušel, slečno Judsonová! Měla byste mi dělat modelku. Oči mladých boháčů budou upřené jenom na vás.“

Slečna Judsonová se na něj tajuplně zadívala. „Hmm.“

Vrhla jsem pohled na paní Bloomovou, která nás všechny chladně pozorovala, jako by zvažovala, kdo z nás si chce „něco začít“ s drahokamy. Nervózně jsem si popotáhla límec kabátu. Paní Bloomová vyndala pletení a kmitající jehlice mi připomněly Pivoňčiny citlivé fousky sondující možné nebezpečí.

Teta Helena se věnovala čemusi jinému, a tak jsem došla k paní Bloomové a posadila se naproti ní. „Vy si vážně myslíte, že by se s diadémem mohlo něco stát?“

Jehlice dál dělaly *cink cink* a kola vlaku nám pod nohama duněla v různém rytmu, jenž mi monotónně zněl až v kostech. „Slečno Hardcastleová, můj způsob obživy bývá vždy spojný s rizikem.“

Stále jsem měla její vizitku a konečně jsem si ji mohla pořádně prohlédnout. Pod obrysem hory obklopené mrakem bylo napsáno:

PANÍ ISID. BLOOMOVÁ,
vyšetřovatel
Pojišťovna ALBION
MANCHESTER - LEEDS - LONDÝN

„Vyšetřovatel!“ zašeptala jsem a nemohla tomu ani uvěřit. „Jako od Pinkertonů nebo tak nějak?“

„Až tak melodramatické to není. Jsem pojišťovací vyšetřovatel.“

„Co to je?“ Netušila jsem, že v Anglii se žena může stát profesionálním vyšetřovatelem. Myslela jsem, že pokud mi nevyjde Scotland Yard, budu muset odjet do Ameriky a nastoupit do Pinkertonovy detektivní agentury.

„Zabraňuji ztrátám. Dohlížím na to, aby všechna pojištění proti krádeži nebo zničení věcí byla autentická.“ Zalovila v látkové kabele a vytáhla z ní papírový pytlík s bonbony. „Mentolky? Tyhle *nej*sou otrávené. Nechceme přeci opakovat Bradford, že ne?“

Obdivně jsem vykulila oči. Neslavně proslulý případ z roku 1858, kdy bonbony obsahující arzen zabily dvacet jedna lidí. Stal se podnětem k přijetí důležitého zákona o ochraně potravin před kontaminací. Vzala jsem si mentolku a přátelsky ji

cucala, zatímco paní Bloomová dál pletla. Zabraňování pojistným podvodům *neznělo* ve srovnání s vyšetřováním vražd příliš zajímavě, ale nakonec co by ne! „Proč si myslíte, že diadému hrozí nebezpečí?“

Paní Bloomová vrhla mazaný pohled na svou kabelu a vyndala z ní noviny *Portsmouth Evening News* staré několik dní. Přední strana byla věnována blížícímu se soudu s Johnem Monsonem, který byl obviněn z vraždy. Konal se ve Skotsku (další místo, kam bychom měly jet místo Fairhavenu). „Podívejte se na třetí stranu.“

Podívala jsem se na slečnu Judsonovou a zaváhala, mohu-li se dopustit tohoto přestupku, když mi sotva před pár minutami jiné noviny sebrala, ale byla zabraná do kreslení. Otočila jsem stránky a spatřila krátký článek vecpaný do rohu:

BRIGHTONSKÝ LUPÍČ ZNOVU UDEŘIL!

Ve společné zprávě policie z Brightonu, Southsea a Eastbournu se uvádí, že toto léto opět sužují prázdninové resorty loupeže šperků, které před časem ustaly. Zloděj či zloději uprchli s věcmi, jejichž hodnota přesahuje 100£. Doposud nejsou žádní podezřelí a nenašly se ani odcizené cennosti.

Zhluboka jsem vydechla a přes okraj novin se zadívala na paní Bloomovou. Zloději šperků! V prázdninových přímořských resortech! „Proto jste chtěla, aby byl diadém uložený v sejfu.“

Paní Bloomová si poposedla v purpurovém křesle. „Přesto má sir Quentin nejspíš pravdu. Bylo by nesmyslné pokusit se krást v jedoucím vlaku.“

„Nebo odvážné,“ namítla jsem a vzpomněla si na Billyho Garretta, mého oblíbeného děsivého hrdinu. Rozhlédla jsem se po vagoně

a snažila se dívat na ostatní cestující stejně jako paní Bloomová. Jako na potenciální zloděje. „Jak to, že jste *věděla*, jak se jmenuji? Znáte každého, kdo tady je?“

Teď vrhla mazaný pohled ona na mě a ukázala na kabelu. „Seznam cestujících,“ řekla. „A listina se jmény zaměstnanců. Poskytl mi je Východní pobřežní železnice.“ Vyzařoval z ní pocit uspokojení, čímž mi ještě víc připomínala Pivoňku. „Já vím o tomhle vlaku víc než sir Quentin, ačkoli ho postavil.“

Měla obrovské množství informací – o nás, o všech pasažérech. Nemohla jsem se rozhodnout, jestli jí mám závidět, nebo mám znervóznět. Každopádně zabránit zločinu *dřív*, než se stane, to byl přímo námět na román. Chtěla jsem se dozvědět víc. „Na kterých jiných případech jste pracovala? Šlo pokaždé o slavné šperky?“

„Nebuďte směšná! Ne, většinou o nehody. Občas o podezřelá úmrtí.“ Uprěla na mě zrak. „Ale nikdy nic takového, čím jste se zabývala vy, slečno Marto Hardcastleová ze Swinburnu. Redgraveská vražda? Velmi působivé.“

Cítila jsem, jak mi zrudly tváře. „To bylo v tom seznamu cestujících?“ řekla jsem skromně.

Šedé oči jí zazářily. „Mám své zdroje. Ale ráda bych slyšela *skutečný* příběh.“

Propletla jsem si prsty a zadívala se na slečnu Judsonovou. I ona v něm sehrála významnou roli. „Já mám být na prázdninách.“ Můj hlas byl tichý a slabý.

Paní Bloomová přikývla. „Rozumím.“ Nemohla jsem se ubránit vlně zklamání, jež mě zalila. „Možná jindy.“

„Budete také pobývat ve Fairhavenu?“

„To tedy budu.“

„Pracovně?“ zeptala jsem se dychtivě.

„Návštěva dávných přátel. Jak dlouho tam setrvá Hardcastleova společnost?“

„Čtrnáct dní,“ odpověděla jsem a zmučeně si povzdechla.

Zalovila rukou v kabele a podala mi útlou knížku s vybledlým plátěným obalem. „Vezměte si ji. Když nebudete mít co dělat, můžete zkoumat tamní břeh, je to skvělý zdroj.“

„Zdroj?“ Knížka měla název *Vypodobnění typických britských fosilií*, napsal ji William Hellier Baily a byla plná detailních kreseb hlemýžďů, kapradin, dalších tvorů z dávného světa a hmyzu, který vypadal obzvláště děsivě. *Trilobiti*, hlásal popisek. *Skutečná velikost*. Zavřela jsem knihu a pokrčila rameny.

„Podle mého názoru je to velmi zajímavá detektivní práce,“ řekla paní Bloomová. „Člověk si uvědomí, že minulost není pohrbená navždycky a že je neustále připravena odhalit se tomu, kdo ji chce najít.“

To se mi líbilo. Docela dobře to vystihovalo vyšetřování.

„Nechte si ji,“ dodala. „Uvidíte, co se dá vykopat na pláži.“

„Vy ji nepotřebujete?“

Paní Bloomová zavrtěla hlavou. „Já už jsem vykopávky ve Fairhavenu prováděla,“ řekla. Avšak *způsob*, jakým to řekla, způsob, jakým dospěli často říkají takové věci, ve mně vyvolal pocit, že má na mysli něco úplně jiného.

„Jak to myslíte? Jste tu proto, abyste ‚vykopala‘ nějakou dávnou záhadu?“

Znovu na mě vrhla tajuplný úsměv. „Zdá se, že vás volají.“

Nechápavě jsem se otočila a zadívala se tam, kam hleděla ona. Tam, kde můj nevhodný rozhovor přilákal pozornost tety Heleny. Upírala na nás obě vražedný pohled. „Radši bych měla jít,“ řekla jsem. „Jinak bude tvrdit, že vás obtěžuju.“

„Vy mě neobtěžujete.“ Hlas paní Bloomové byl rezolutní.

„Kdy se zase uvidíme?“ zeptala jsem se. „Mám spoustu otázek.“

„Možná zítra u snídaně, tedy pokud se bez vás obejde vaše společnost. Jídelní vůz v sedm hodin?“

„Ty se beze mě obejdou.“ Tu schůzku bych nezmeškala, ani kdyby šlo o všechny alexandrity z celého Ruska.

Večer působil *Císařský expres* ještě elegantnějším dojmem. Po večeri v jídelním voze (během níž jsem musela vyslechnout jednoznačné názory tety Heleny úplně na všechno, od skandálního chování paní Bloomové přes vhodné práce pro ženy po žalostný stav odvodňovacích stok ve většině přímořských měst) jsme se znovu sešly v salonu. Postarší dámy, které se nazývaly slečna Caustonová a slečna Cabotová, seděly vedle sebe jako nedočkavé děti, poskakovaly na sedadlech a cosi si šeptaly. Ošetřovatelka pobíhala kolem bledé slečny Penroseové. Sir Quentin vyměnil principálský kostým za večerní sako v barvě temného lilku, ale slečna Ballingallová se zatím neobjevila. Skleněná schránka s diadémem byla opět zakrytá a já cítila nutkavou touhu nahlédnout pod plátno. Chtěla jsem vidět exotické zbarvení drahokamů v záři elektrických světel sira Quentina.

Slečna Judsonová nakreslila více než čtyři studie diadému ze všech úhlů a snažila se zachytit jeho měnící se barvy. Když odložila skicák, všichni jsme seděli a očekávali večerní zábavu.

Nemuseli jsme čekat dlouho. Pár minut po desáté, když jsme se spokojeně drkotali podél pobřeží, otevřel portýr rázně dveře vedoucí na nástupní plošinu a vpustil dovnitř průvan a slečnu Ballingallovou. Vydechla jsem údivem, protože teď vypadala úplně jinak. Staromódní pláštěnku nahradilo elegantní šustění

modrých sametových šatů. Měla dlouhé stříbrné rukavice a účes, jehož výroba musela vyžadovat celý večer. A v něm byla vetknutá – jako koruna oslnivě fialového jasu – Polární záře.

Paní Bloomová byla okamžitě na nohou a chvěla se zlostí, ale když slečna Ballingallová proplula vagonem jako páv s mrazivým pohledem, zase se posadila. Usídlila se na kraji plyšového křesla a upřela na sira Quentina vyčítavý pohled, který on zcela okatě ignoroval.

Rázně vstal a vzal svou dceru za ruku. „Nyní, milé dámy, vám chci představit skutečný poklad *Císařského expresu*, mou vzácnou slavici, v úžasné premiéře. Má dcera Temperance!“ Zvedl její levou ruku a ona se překvapivě vznešeně uklonila.

„Ach, moc vám děkuji,“ pravila a tváře jí zářily. „Dlouho jsem necvičila, tak mě prosím omluvte...“ Nervózně si odkašlala.

V tu chvíli upoutal mou pozornost další výjev ve vagoně. Ošetřovatelka Tembyová rázně vstala a popadla držadla kolečkového křesla. „Nás též omluvte.“ Byla malá, robustní, středního věku a pod bílým čepcem měla šedivé vlasy. Vytlačila vozík do uličky. „Slečna Penroseová se bohužel necítí na tak velkou společnost.“

„Je to tak, odpusťte mi.“ Slečna Penroseová měla slabý éterický hlas, jenž zněl, jako by mluvila z velké dálky. Její bledá pleť byla ve světle lamp téměř průhledná, a když podala slečně Ballingallové ruku, trásla se jí. Slečna Judsonová mi řekla, že je jí pouhých dvacet dva let, což bylo dost neuvěřitelné.

„Drahá Maud, není co odpouštět!“ Slečna Ballingallová se na ně mile usmála. „Netrap se tou mou drobnou záležitostí.“ Dívala se, jak odcházejí, a starostlivě krčila obočí – tedy pokud za to nemohla váha diadému. „Chudinka,“ zamumlala.

Odjezd slečny Penroseové vrhl na celý vagon stín, ale sir Quentin nás zase probral. „Teď potřebujeme malé hudební pobavení víc

než předtím, má drahá.“ Luskly prsty, elektrická světla se ztlumila a Cicely vklouzla za piano. Ve vagoně nastalo naprosté ticho, slečna Ballingallová si znovu odkašlala a za okamžik se jí ze rtů začala váhavě linout rozechvělá píseň, nevýrazná a jemná jako slečna Penroseová.

Museli jsme nastražit uši, abychom ji slyšeli. V tlumeném světle vypadal vagon jako jeskyně plná ozvěny. Každý zvuk jako by se sám umocňoval. Každé zašustění, každý nádech, každý tón piana, všechno se nepříjemně odráželo o samet. Píseň byla jakási italská melodie, která možná kdysi mířila do opery, ale zabloudila a místo toho našla slečnu Ballingallovou, jež se snažila prorazit tíživé ticho, ale jejíž hlas kolísal a překvapoval sám sebe. Kousala jsem se do rtu, abych nedala najevo zděšený – nejspíš soucit, milý čtenáři. Jako bych se dívala, jak opeřená mláďata poprvé vylétají z hnízda a vzápětí sebou plácnu na zem.

Píseň konečně dospěla ke křehkému konci a slečna Ballingallová udělala maličkou plachou úklonu.

„Bravo!“ Slečna Judsonová až příliš nadšeně zatleskala. Po několika nesmírně dlouhých vteřinách se k ní přidaly i paní Bloomová a ony dvě dámy s ptačími očky.

„Já vám pořád říkám, Quentine, že na jevišti by udělala kariéru,“ prohlásila teta Helena jásavě, čímž mě naprosto šokovala. Za prvé, nikdy jsem nezažila, že by teta Helena třeba jen naznačila, že by žena měla dělat cokoli jiného než zdobit salon. Za druhé, teta Helena nebývala tak – no, milá.

Sir Quentin si toho zjevně nevšiml. „Ta píseň byla napsaná přímo pro ni.“ Jeho hlas duněl hrdostí. „Počkejte, až uvidíte, jaké pódium jsem jí nechal postavit ve Fairhavenu!“

Slečna Ballingallová zářila a diadém se třpytil. „Jste příliš laskaví. Chtěl by si někdo poslechnout můj další kus?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Mazaná Marta – Jízdenka na věčnost. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.